

VIII.

ВЪЗЪ КАДИЙНЪ ВРЪХЪ.

Не е поезия това, да се
въсхищавашъ отъ природата
и да зяпашъ въ нея!

Единъ бълг. критикъ.

Не, има, брате мили, поезия висока
И въ чудвата природа; да, тя е тамъ навредъ:
Въ гората и въ полето, въ мълвата на потока,
И въ пиленцето пойно, и въ благовонний цвѣтъ;

Въвъ облацитѣ леки, въ летежа на орлитѣ,
Въвъ блѣскътъ на лазура, и въ тия планини,
Грамади исполински, творенья страховити,
Издигнати до Бога, вцѣврѣстени вълни;

И въ тѣхвий миръ дълбоки и езера кристални,
Що дрѣматъ въ небесата; въ широкий хоризонъ,
Въ стихийното диханье и сили колосални
На тоя миръ гранитенъ, до божий блиско тронъ.

И ти, омаянъ, слисанъ, прѣдъ гледка безконечна,
Обръщашъ се на арфа, на пѣсень, на крила...
О има поезия въвъ тазъ природа вѣчна...
Нали тѣй, рилски орли? Нали, о Мусалла!

IX.

ПОЕМАТА.

Весдевъ по урви, върхове призвѣздни,
По карпи, изъ гори вървишъ, блуждаешъ,
При езера стоишъ, кличишъ надъ бездни,
Изъ Рила шѣташъ, мислишъ и мечтаешъ!